

Tak poslouchej!

Měli jsme sraz se spolužáky ze základní školy. Moc jsem se na něj těšila. Měla jsem vždy velkou legraci, když se při vstupu nové osoby do místnosti daly do pohybu oči všech přítomných. V hlavách pracovaly mozky na plné obrátky a nakláněli jsme se vzájemně jeden k druhému a zjišťovali, je li to ten, či onen spolužák. Nakonec při podání rukou a pozdravu jsme se definitivně poznali. Spokojeně jsme usedli v příjemné restauraci a pozorná obsluha tušící větší tržbu ochotně a rychle splnila naše přání. A tak, jak to bývá, holky probíraly drby z rodin svých i dětí, chlubily se fotkami vnoučat a dokonce i pravnoučat. Je třeba podotknout, že některé rodiny byly zvláště bohaté na potomstvo. Kluci řešili převážně sport, kvalitu piva a nejlepší značky aut. Po chvíli se změnil „zasedací pořádek“ a všichni jsme vzpomínali na různé školní příhody. Najednou jedna ze spolužaček říká: „Musím vám říct, co mi vyvedl tady Jarouš. Jak víte, má u domu zahradu a skleník a je to velký zahrádkář. Já mám taky kousek zahrádky a tak pěstuju, co se dá. Jenže já na rozdíl od Jardy, poznám tak zelí od petržele, ale mám radost ze všeho, co mi vyroste. Jednou mě potkal a povídali jsme si o našem zahradničení. Věděla jsem, že jeho zahrada je pěkně udržovaná a úroda zeleniny je úžasná. Jmenoval, co všechno tam má a ve skleníku různé papriky, okurky a spoustu odrůd rajčat. Mimo jiné mě ohromil informací, že má i nová japonská rajčata, která mají při zralosti černou barvu. Koukala jsem na něj s otevřenou pusou. A on, abych mu věřila, mi slíbil dvě sazenice. V určenou dobu na domluveném místě jsme se sešli a Jarouš mi předal dvě krásné sazenice, obě na štítečku označeny jménem. Donesla jsem je domů a pečlivě zasadila do skleníku. Jména jsem si napsala na štítek lihovou, aby se mi to nesmazalo. Pečovala jsem o ně s láskou a vzpomínala s něhou na toho milého spolužáka. Až jednou nakoukl do mého království rostlin můj muž. Vrátil se trochu udiven a s jistou dávkou veselosti v hlase se mě zeptal: S těma ménama, to si děláš srandu, ne? Hirošima a Nagasaki??“ A proč? – já na to. Dyť jsou to japonská rajčata. Tak proč by se nemohly tak jmenovat?

No, a za čásek jsme se potkali s Jaroušem. Usmíval se už z dálky a potom se ptal, jak zahradničím, co rajčata. A já blbec mu říkám: Hirošima – dobrý. No a Nagasaki je slabší, ale roste taky.“ Tak prudký obrat na patě už jsem dlouho neviděla, pak se zlomil v pase a strašně se smál. No, a zjistila jsem, že měl můj muž pravdu. Jarouš si dělal srandu. Ale vysvětlil mi to. Sám zapomněl pravé názvy a tak rajčata pokřtil sám. Jiná japonská jména ho nenapadla. Spolužačka se smála, až měla slzy v očích. A my okolo taky.

Ano, náš národ rád zahradničí, i já. Zasadila jsem sazenice slunečnice. Aby mi rozsvítily můj svět. A nejen můj, všem, kteří se setkali a sdílí život se svou průvodkyní – roztroušenou sklerózou. Je to souputnice urputná a zlobí víc, než dost. Známe, že? A navzdory suchu se dokázaly udržet při životě, jako já. Ukázaly svoje krásné květy a dělaly radost mě i okolí. Už je podzim, květy zmizely. Ale já kupodivu jsem tu dál. Nechci se dát. V ložnici mám na oknech dva květináče s nádhernými muškáty. Jsou tam už aspoň tři roky, hezky s nimi mluvím, utřu z nich prach a doufám, že se mnou budou ještě dlouho...